

Sjefredaktøren villeder

I desemberutgaven av Psykologtidsskriftet redegjør sjefredaktøren for omstruktureringen, der to av tre ansatte med journalitskompetanse skal ut for å legge til rette for mer vitenskapelig publisering. Vi har tidligere stilt oss spørrende til det saklige grunnlaget for disse drastiske tiltakene. Sjefredaktørens siste redegjørelse reiser ytterligere tvil.*

PSY
KOL
OGI

TEKST

Ole Jacob Madsen

Henrik Berg

PUBLISERT 6. desember 2021

Sjefredaktøren skriver blant annet i sin leder: «Indeksing er et nødvendig premis for at Psykologtidsskriftet skal oppfylle kravene som stilles for å anerkjennes som vitenskapelig utgiver.» Dette er ikke riktig. Kravene for at tidsskriftet skal anerkjennes som vitenskapelig utgiver er ifølge Direktoratet for høgare utdanning og kompetanse følgende:

Tidsskrift/serier må

- Være identifiserbare med et gyldig ISSN, bekreftet av Det internasjonale ISSN-registeret (krav fra 2014)
- Ha en vitenskapelig redaksjon (eller tilsvarende) som primært består av forskere ansatt ved forskningsinstitusjoner/enheter som utfører forskning
- Ha rutiner for ekstern fagfelleevaluering
- Ha en nasjonal eller internasjonal forfatterkrets, dvs. at maksimalt 2/3 av forfatterne kan tilhøre en og samme institusjon»

Indeksing er ikke nevnt med ett ord. Tidsskriftets vitenskapelige status avhenger ikke av indeksing.

LES OGSÅ

Krevende, men nødvendige endringer

I neste setning skriver sjefredaktøren: «Uten indeksing vil heller ikke publisering av artikler gi forfatterne de meritterende poengene de trenger til sin forskningsaktivitet.» Dette er heller ikke riktig. Så lenge tidsskriftet er godkjent som vitenskapelig

publiseringskanal nivå 1, gir en vitenskapelig artikkel her uttelling i form av ett publiseringspoeng. Indeksering spiller ingen rolle for poengutdelingen.

«Omstruktureringen av Psykologtidsskriftet med alle de omkostninger det innebærer, ikke minst for journalistene som mister jobben, hviler således på en tvilsom forståelse av tellekantsystemet.»

Omstruktureringen av Psykologtidsskriftet med alle de omkostninger det innebærer, ikke minst for journalistene som mister jobben, hviler således på en tvilsom forståelse av tellekantsystemet.

Sjefredaktøren ser også ut til å legge til grunn at det er forskerne som får poengene, men det er institusjonene forskerne er tilknyttet, som får publiseringspoengene, som i dag betyr 23 726 kroner fra staten per poeng. Tellekantsystemet var opprinnelig ment som et verktøy på institusjonsnivå, blant annet for å stimulere til økt vitenskapelig produksjon. Det har imidlertid tidvis også blitt benyttet på individnivå, eksempelvis ved at antall publiseringspoeng en enkelt forsker har produsert, legges til grunn i vurderingen til faste vitenskapelige stillinger.

Men selv i slike tilfeller har ikke indeksering noe videre å si fra eller til. Både med og uten indeksering i PsycINFO vil det å ha publisert en vitenskapelig artikkel i Psykologtidsskriftet (dessverre) i praksis ha nokså lav meritterende verdi, eksempelvis i konkurranse om å få en fast førsteamanuensisstilling eller å få professoropprykk. Dette kan selvfølgelig endre seg i framtiden, men neppe fordi Psykologtidsskriftet eventuelt indekseres i flere søkedatabaser, men på grunn av initiativ som Dora-erklæringen, der man anmodes om å vurdere kvaliteten på et vitenskapelig arbeid uavhengig av hvor det er publisert.

** Dette innlegget utløser etter redaksjonens vurdering retten til samtidig imøtegåelse etter Vær varsom - plakaten paragraf 4.14. Les sjefredaktør Katharine Cecilia Williams tilsvar «En helt nødvendig prosess» her:*

LES OGSÅ

En helt nødvendig prosess

Psykologtidsskriftet gjennomgår en endringsprosess, hvor indeksering inngår som ett av flere nødvendige tiltak etter en helhetlig vurdering. Som Berg og Madsen korrekt anfører i sitt innlegg «Sjefredaktøren villeder», skal følgende kriterier for godkjenning av vitenskapelige publiseringskanaler være oppfylte, jf. Direktoratet for høgare utdanning og kompetanse:*

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 59, nummer 1, 2022, side 58-59

TEKST

Ole Jacob Madsen, professor i kultur- og samfunnspsykologi, Psykologisk institutt, UiO

Henrik Berg, Professor i vitenskapsteori